

A HÁZASSÁG MEGFONTOLÁSA

Felhívták figyelmemet az elmúlt májusra, mikor az Úr meglátogatta ...-t, és feltárta előttem D. testvér ügyét. A testvér nem állt készen, hogy kivegye részét e munkából. Máson járt az esze, más töltötte be szívét. Nősülésre gondolt, azért nem tudott figyelni Jézus hívására: „Gyertek el, mert minden készen vár.” A házasság gondolata kötötte le teljesen a figyelmet. Nem maradt sem ideje, sem kedve, hogy megnyissa az ajtót a kegyelmes látogató előtt. Pedig ha ezt tette volna, Krisztus megbízható tanácsot adott volna neki, melyet, ha megfogadott volna, felbecsülhetetlen érték lett volna számára. Az Úr igazi megvilágításban tárta elé annak veszélyét, ha szeszélyes hajlamának parancsaira hallgat, ha elveti Isten dicsőségét, és a józan ész döntéseit. Az Úr lelkére kötötte volna, hogy ne lépjen az elbukottak és romlásba dőltek lábnyomába. Fivérünk nem vette észébe, hogy Isten tart igényt órá; hogy nem szabad fontos lépésre határozni magát, mielőtt kikérné Megváltója véleményét, noha arra utasítottak minket, hogy bármit teszünk, tegyünk mindent az Úr dicsőségére. {2T 225.3}

Megtetted-e, D. testvér, mint Krisztus tanítványa, aki tőle tanul; hozzá fordultál-e alázatos, buzgó imával, s rá bíztad-e utadat? Dehogyan tetted! Nem vetted szemügyre indítékaidat, nem haladtál körültekintően, nehogy szégyent hozz megváltó Krisztusod ügyére. Nem fontoltad meg, vajon ez a lépésed növelné-e lelki érzékenységedet, serkentené-e buzgalmadat, megerősítené-e igyekezetedet, hogy megtagadd magad, és tántoríthatatlanul meggyökeresedsz az igazságban. Nem ismered szívedet. Láthattad, hogy Isten munkálkodik a gyülekezetben, mégsem vágytál Isten Lelke után. A mennyei dolgok ízület vesztették számodra. Megkótyagosított új reménységed, hogy házasságra lépj. Nem fontoltad meg, hogy a házasság életbevágón érinti sorsodat, ha rövid is az élet. {2T 226.1}

Tudnod kellett volna, hogy mivel úgyis meg kell fékezned gonosz szívedet, nem egyesülhetsz oly légkörben élővel, aki megnehezítené, hogy legyőzd magadat. Aki csak még göröngyösebbé tenné a felfelé, a mennybe vezető ösvényt. Tízszer olyan nehézé tetted vallásos fejlődésedet, mint amikor egyedül álltál. Igaz, hogy magános voltál; mert drága kincset vesztettél el. De ha megbeszélted volna testvéreiddel, s az Úrra bíztad volna utadat, az Úr alkalmat adott volna olyannal kerülnöd össze, aki segítségnek, nem pedig hátramoszdítóknak ítérlkzik. {2T 226.2}

Ha most alázatosan, teljes szívedből az Úrhoz fordulsz, megszánn akkor, és megsegít. De pontosan olyan helyzetben vagy, mely megfoszt erőtől. Ezért készen állsz megalkudni hiteddel, Istennel kötött szövetségeddel, hogy menyecske feleséged kedvében jársz. Szánjon meg téged az Úr; mert ha fel nem ébredsz, romlás vár rád. Hacsak mint Krisztus igaz katonája fel nem eszmélsz, fel nem tápázkodsz, talpra nem állsz, s újult erővel harcba nem szállsz az örök életedért. Egyedüli biztonságod testvéreiddel tartani, s igénybe vened mindazt a támogatást, amit csak tudsz, hogy megmaradj az igazságban. Mert most készen állsz, hogy a földi békesség és boldogság kedvéért áldozatul lökd az igazságot. Testvérem, olcsó piacon árulod üdvösségedet. Most az a kötelességed, hogy boldoggá tedd feleségedet, s mégse áldozd fel az igazság elveit. Gyakorold a hosszútúrést, türelmet és igaz előzékenységet. Ha ezt teszed, bebizonyíthatod az igazi kegyelem hatalmát, és az igazság jóra vezető erejét. {2T 227.1}

Az Úr közölte, hogy a pénz szeretete csapda a számodra. A pénz, ha nem jóra, ha nem a szegények áldására, Isten ügyének fejlesztésére használják, valóban keveset ér. Az a kevés, amid van, csapda csak neked, s ha bölcs és hű intézőként a mestered szolgálatában nem használod, csaknem kizárólag bánatot fog okozni neked. Szűkkeblű vagy, és filléreskedő. Ápolod hát magadban a nemes, nagylelkű szellemet, fejtss le szeretetedet a világról, másképp az győz le téged. A csalóka gazdagság annyira megrontja lelkedet, hogy a gonosz teperi le benned a jót. Így az önzés és a haszon szeretete fog diadalmaskodni. {2T 227.2}

Kedves fivérem, ha üdvözülsz, az igazán a kegyelem csodája lesz. A világ szeretete egyre növekszik benned. Óvatosan vedd fontolóra Krisztus szavait: „Szeresd Uradat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez a legfőbb; az első parancs. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Fivérem, nem engedelmeskedsz sem az elsőnek, sem a második parancsnak. Nem haboznál, hogy kinyújtsd kezedet, és a magad haszna után markolj, még ha jól tudnád is, hogy komoly kárt okozol felebarátodnak. A magad érdekeivel gondolsz, s ez az állásponrod: „Talán őrzője vagyok testvéremnek?” {2T 228.1}

Nem gyűjtesz kincset a mennyben, nem gazdagodsz Isten szemében. Az önzés és önző érdekeid felfalják lelkedben az igaz istenfélelmet. A világ istene előtt hajlongasz. Szíved elhidegült Istentől. Ihletett író írja: „Az igaz ember útja, mint a hajnal pirkadása, egyre világosabb, míg fényes nap nem lesz.” A keresztény lépései olykor gyöngének, tántorgónak látszhatnak, de mert ismeri gyöngeségét, a Mindenhatóra támaszkodik, aki fenntartja őt, így biztosan halad előre, fel a tökéletességre. Naponta aratja az új győzelmeket, s egyre inkább megközelíti a tökéletes életszentség mértékét. Szeme nem a földre tapad, hanem felfelé néz, mindig csak a mennyei mintára. {2T 228.2}

D. testvér, a föld romlandó dolgainak csillogása eltakarta előled a menny vonzerejét, s értéktelenné tették szemedben az örök életet. Mint Krisztus szolgája, kérlek, ébredj fel, hogy úgy lásd magad, amint valóban vagy. A nyereség, melyet a most taposott úton elérsz, örök veszteségnek fog bizonyulni. Végül rádöbbenysz, hogy borzalmas hibát követtél el, melyet többé helyre nem hozhatsz. {2T 228.3}

Fordulj sarkon, engedelmeskedj a könyörület hívásának, és élj. Örvendezz, hogy még nem ért véget próbaidőd; hogy most, ha türelmesen végzed a jótetteket, akkor még mindig törekedhetsz a dicsőségre, megtiszteltetésre, halhatatlanságra és az örök életre. Örvendezhetsz, hogy aki hosszú éveken át hűséges társad volt, végül fel fog ébredni – hogy az élet elnyeli a halált. Várakozz a feltámadás hajnalára, mikor aki több mint húsz éven át megosztotta veled örömet és bánatodat, előjön börtönéből. Azt akarod, hogy hiába keressen téged, élete társát? Hiányozni fogsz-e, amikor feleséged hangja diadalmasan felcsendül: „Halál, hol a te fullánkod? Sir, hol a te győzelmed?” Ó, az a nap megtiszteltetést hoz a szenteknek! Nem lesz többé megszegyenyítés, szidalmazás, fájdalom; hanem béke, öröm és kiapadhatatlan magasztalás lesz minden megváltott nyelvén! Jaj, bárcsak Isten szólna szívedhez, s mélyen megértetné veled az örök élet értékét. S bárcsak rávezetne, hogy mindig nemes, bőkezű szellemben élj, hogy megbízhatón teljesítsd vagyonekezelő kötelességedet csakis Isten dicsőségével törődve, hogy a Mester így szólhasson majd hozzád: „Jól vagyon jó, és hű szolgám; menj be a te uradnak örömébe.” {2T 229.1}

***** {2T 229}